

● מזכרונותיי על אריה ניצן

ליאון בלום הראשון היה יהודי צרפתי שעלה לגדולה בארצו, ובתקופות מסויימות אף כיהן כראש ממשלת צרפת. על שמו נקרא קיבוץ כפר בלום, ומול חדר האוכל בקיבוץ ניצב פסל של ליאון בלום הנ"ל.

ליאון בלום השני, צעיר יותר, גבר יפה תואר, נולד בבריטניה, ורק בשלב מאוחר יותר שינה את שמו מליאון לאריה ומבלום לניצן.

אריה ניצן אהב מאד מוזיקה, ואת אהבתו זו היה חולק עם חברי הקיבוץ. פעם בשבוע הוא היה מוציא את הפטיפון הישן אל הדשא שבין בתי הקיבוץ המאוחד (אז שיכון הוותיקים), והשמיע לנו מתקליטיו עם הסבר קצר. וכך זכינו למנת תרבות שבועית.

אריה היה צלם חובב, וצלם טוב! התמונה היחידה שיש לי שאני מלמדת באיזושהי כתה, צולמה על ידי אריה בכתת "עופר". מזכרת נהדרת.

זיכרון נוסף: אריה היה מנהל בבית האריזה לתפוחים ת"ג (תפוחי גליל). אני הייתי חברת מזכירות בשנת 1970. באחת הישיבות התבקשנו לאשר לרכוש לאריה מחשבון (כזה שיודע לעשות כפל וחילוק, ואפילו לחשב אחוזים, מין צעצוע כזה שהיום יש לכל ילד, אפילו אם הוא עדיין לא יודע לספור מאחת עד עשר). היה ברור שמחשבון כזה יעל מאד את עבודתו של אריה בת"ג, ולכן אישרנו את הרכישה המיוחדת הזאת, אני רק לא בטוחה באיזה סעיף הוצאות נרשמה ההשקעה הזאת...

אדם בן חנוך ז"ל, אמר לי פעם שהמודרנה הצליחה להוסיף שנים לחיים, אך לא יודעת להוסיף חיים לשנים. הדבר נכון גם לגבי אריה. הוא האריך ימים ושנים, וכמעט השלים מאה שנים, אך היה עצוב לראותו בשנותיו האחרונות. הייתי פוגשת אותו בכל יום שישי בקבלת שבת בבית יהונתן. בהתחלה הוא היה מושיט לי את ידו ואני הייתי לוחצת אותה. אחר כך, ולאורך זמן רב, לא הייתה עוד לחיצת יד.

ביום שישי האחרון אריה לא ישב במקומוש הרגיל. שאלתי איפה הוא ונענית שהוא במיטה. בשבת הוא השיב את נשמתו לבורא. יהא זכרו ברוך.

למשפחתו היפה של אריה, אני מאחלת לכם שתזכו למתיקות שבזיכרונות. ואני אקח אתי את הזיכרון של הזוגיות הנפלאה של ג'וליה ושל אריה.